

Per planetą žengia taikos Gegužis

VISO ŠALŲ PROLETARAI, VIENYKITES!

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Anykščiai

1980 m.

gegužės

1 d.

Ketvirtadienis

Nr. 53 (4093)

Kilimilai

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

Darbo ir taikos šventė

1919 metų pavasarį, Dan-
gus vaikus ir giedras, jame
vies keli pulkeliai debesų. Su
nedidele kepure, atsisagstęs
palta, kurio atlape skaisčiai
žėrį gvardiko žiedu sulanka-
tytę juosteles. Gegužės
1-osios šventės eiseną per
Kremliaus aikštę akuba Vla-
dimiras Leninas.

Sia, tuometinio fotografo
užfiksuotas vaizdas šiemet
mums ypač brangus ir mie-
las. Visai neseniai, Gegužės
1-osios išvakarėse, mes pa-
žymėjome didžiojo proletar-
iato vado gimimo 110-ąsias
metines. Tarybiniai liaudies vi-
sus šiuos dešimtojo penkme-
čio baigiamuosius metus pa-
vadinu Lenino jubiliejaus
metais. Šiemet ir tūkstantis
darbo apartiūnų, brigadų ir
kelių, išties kolektyvų suti-
ko šviesaus žmonių gėni-
jaus gimimo dieną. Įvykę
asmeninius ir kolektyvinius
penkmečio planus. Kiti šias
svarias darbo pergalės pa-
siekė Gegužės 1-osios išva-
karėse. Daugelio jų trisde-
sio buvo įvertintas jubiliejiniais
V. Lenino garbės rastaais, V.
Lenino vardo premijomis.

Darbo žmonių tarptautinio
solidarumo šventės dieną,
kaip niekada ryškiai ir aiš-
kiai pajuntame viso to, ką
mes darome ir veikame,
žengdami V. Lenino nubrėž-
tu keliu, prasmę, istorinę di-
dybę. Komunizmo kūrimas
— svarbiausias internaciona-

linis tarybinių žmonių žyg-
darbis. Jo arena — kiekvie-
no iš mūsų darbo vieta —
kasdieninio, neretai ir labai
sunkaus, atkaklaus darbo
vieta.

Praėjusiais metais priimta-
me TSKP CK nutarime „Dėl
tolesnio ideologinio, politi-
nio auklėjamojo darbo gerin-
imo“ buvo ypač pabrėžtas
svarbiausias lenininis darbo
principas — žodžių ir veiks-
mų vienybė. Jis privalo tapti
kiekvieno iš mūsų įsisamo-
ninta tiesa, gyvenimo pras-
me. Tarei žodį — būk jo še-
mininku iki galo, padaryk
viską, ką žadėjai, ką užsi-
brėžei, ką gali padaryti.

Is tiesų, kiek daug nege-
rovų, kartais tegul ir labai,
kaip sakoma, smulkių, iš-
vengtume, jeigu žodžių ir
darbų vienybė būtų kiekvie-
no mūsų įsitikinimu, gyve-
nimo norma. Bet būna ir
taip — atrodo viskas pada-
ryta, nebūti darbo rodik-
liai, tegul ir ne tokie dideli,
kad būtų galima pagirti, bet
ir ne tokie maži, kad būtų
reikalingi peikti. O įsigilinė-
j tokių vidutinių darbo es-
mę, pasigendame svarbiausio
— iniciatyvos, ieškojimų
aistros, kaitrios kūrybinės
ugnėlės.

Atsiliekantys kritikuojame,
taisme, jiems padeda-
me. Bet kritikos verti ir anie,
dūstantys tarlamos tvarkos,
ramybės, o tikriausiai pasi-
tenkinimo savimi užutėkyje.

Vėl prisimename žodžius, V.
Lenino parašytus straipsny-
je „Didžioji iniciatyva“. „Pa-
vyzdinga gamyba, komunis-
tinės šeštadienio taikos, pa-
vyzdingas rūpestingumas ir
sąžiningumas gaminant ir
paskirstant kiekvieną grūdą
pūda, pavyzdingos valgyk-
los, pavyzdinga tokio ir to-
kio darbininkų namo, tokio
ir tokio kvartalo švara — vi-
sa tai turi dešimteriopai dau-
giau, negu dabar, patraukti
dėmesį ir rūpestį tiek mūsų
spaudai, tiek ir kiekvienai
(pabraukta V. Lenino — A.
S.) darbininkų ir valstiečių
organizacijai. Visa tai —
komunizmo daigai, ir ty dai-
gų puoselėjimas yra mūsų
bendroji ir pirmiausioji pa-
reiga.

Su šiais V. Lenino žo-
džiais mes ir žvelgiame ryt-
dienon, žvelgiame į ateitį.

Taikaus darbo perspekty-
vos plačios ir skatinančios.

Taip, is tiesų, mums rei-
kia dar labai daug nuveikti,
padaryti, o pagaliau ir pa-
prasčiausiai pasitvarkyti,
kad dešimties penkmetis
būtų apvainikuotas svarių
darbo vainikų mūsų didžio-
sios Tėvynės ir gimtojo
krašto laimei, gerovei, pa-
žangos ir taikos pasaulyje
labui.

Tarybiniai žmonės vi-
sada buvo be galo brangi
taika. Vienas pirmųjų Tary-
bų šalies dekretų buvo Tai-
kos dekretas. Šiandien jos

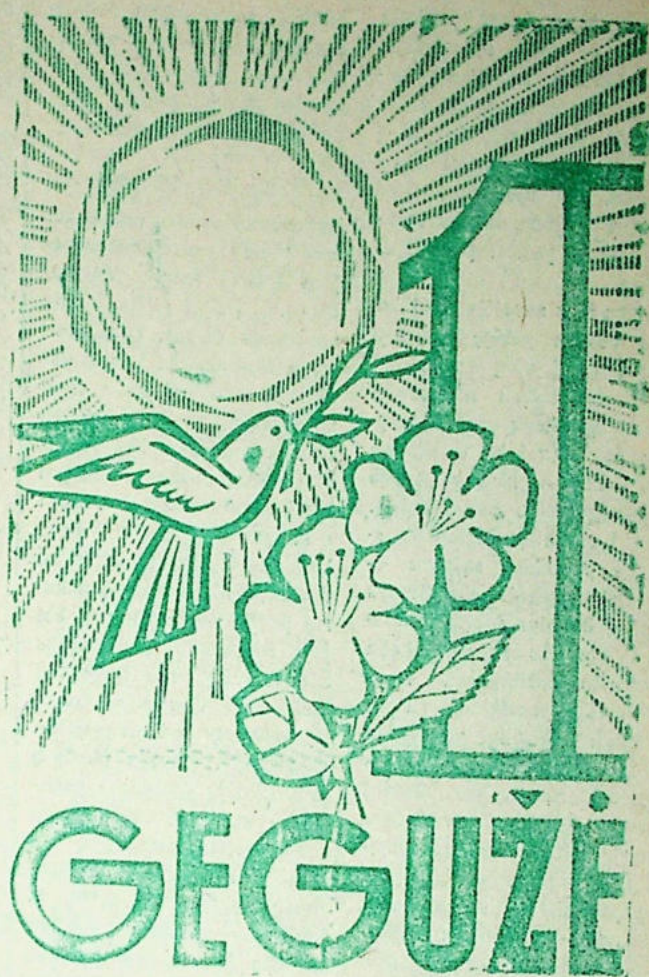
taikingą politiką išreiškia
TSKP XXV suvažiavimo nu-
brėžta, visame pasaulyje
plačiai žinoma Taikos pro-
grama. Tarybiniai žmonės
visai pagrįstai didžiuojasi,
kad jų šalies taikingos poli-
tikos dėka štai jau 35-eri
metai, kai daugelio šalių
tautos, darbo žmonės gali
ramiai dirbti taikų darbą. Po
kelių dienų džiaugsmingai
pažymėdami 35-ąsias Perga-
lės metines, mes vėl primini-
sime tiems, kurių atmintis
pradeda šlubuoti: Tarybų Ša-
lis pakėlė didžiausią antrojo
pasaulinio karo našlą, sudė-
jo didžiausią auką, jai bran-
gi taika, bet drauge ji visa-
da budri ir josios šarvuolis
stovi atsargiai kelyje!

Gegužės Pirmoji! Sėjėjai
plačiuose kolūkių laukuose
baigia berti šių metų der-
liaus grūdą. Darbininkas
prie staklių baigia gaminti
eilinį dešimtojo penkmečio
gaminį. Statybininkas — de-
da plytą į namą, kuriame
apsigyvens žmonės įžengs ir
į XXI amžių.

Bet ir tada, ir dar daug-
liau amžių praėjus, Gegužės
1-osios šventės grožį mu-
skaidrins per Kremliaus aikš-
tę rūsčiais 1919 metais sku-
bancio Vladimiro Lenino
šypsena, jo padrasinantis
rankos mostas.

Su Lenino idėjomis, jų
įkvėpta žmonija ateis į didį
ir šviesų komunizmo rūmą.

Alg. Stankevičius
Lietuvos TSR nusipelnęs
žurnalistas

Vacys Bukauskas

Jaunystės šventė

Saulėj pavasaris maudosi.
Sventiškai žemė jauna.
Ir pro pavasario gaudesį
Skamba jaunystės daina.

Šiandien visl atjaunėjoma,
Sirdys smarkiau emė plakti...
Kol mes į šventę šią ejome,
Buvo kova dienąnakt.

Sudėgė dienos grumtynėsa,
Naktys bemiegės — kovoj.
Vėliavom viltys dabinosi —
Būsime žemėj laisvoj...

Viltys ir lūkesčiai plūdosi —
Sventiškai žemė jauna.
Nieks mus dainos nenutildys
Jau.

Nes ji — jaunystės daina.
Stiprus ir drąsus gegužėje
Plauksim į jūras, mairas... —
Sventėje vėlai pažavę
Pučia į mūsų būres.

Nieko neklausim, kur plauk-
simel —
Zinom, neleis mums palaukti
Lyg švyturys mūsų brangūs —
Jou!

Zemėje Tarybų šalis!

Pavasario sėjos rajono Spaudos centras praneša:

Vasarojus jau dygsta

Vos tik pradžiūvo pirmie-
ji priemėlio ploteliai, M.
Melnikaitės kolūkio mecha-
nizatoriai griebėsi juos kul-
tivuoti, tręsti, o prieš dvi sa-
vaites įterpė pirmuosius grū-
dus. Šiandien netoli Utenos
rajonio ribos ir Mačionių kal-
velėse žaliu kilimu jau stie-
bia ankstyvųjų miežių bei
avių daigai.

Dažnai lyjant, kolūkyje
nespėdavo pradžiūti bent
kiek stambesni dirvų masy-
vai. Todėl kultivuotojai ir
tręšėjai iki šiol darbavosi
nedidelėmis grupelėmis, pa-
naudodami kiekvieną ilgesnį
giedros prošvaisę lengves-
nių dirvų plotelių įdirbimui.
Nemaža lygesnių laukų spė-
jo sukultivuoti plačiabarių
agregatų mechanizatorius

Vladas Kazakevičius. Vik-
rinių traktorių grupėje socia-
listinio lenktyniavimo nuga-
lėtojų kultivuotojų tarpe už
praėjusią savaitę tapo Jonas
Lesčius. Kruopščiai įdirba
žemę sėjai ir mechanizato-
rius Jonas Zakarka. Trakto-
rininkai Juozas Pipiras ir
Jonas Stankevičius sparčiai
įterpia į dirvas amoniakinį
vandenį.

Sėjų tarpe pirmąja An-
tanas Tamošiūnas ir Juozas
Juodzevičius. Nemaža dirvų
taip pat apsejo Valdas Ba-
gočiūnas ir Henrikas Sakā-
lauskas.

Visi šie vyrai darbavosi
iki šiol nepalankiomis sąly-
gomis, dažnai pervažinėda-
mi nuo vieno ankščiau pra-
džiūvusio plotelio į kitą. Ir

vis dėlto, švenčių išvakarė-
se susumavę atliktus laukų
darbus, kolūkio vyr. agrono-
mas Stasys Puodžiukas ne-
galėjo nepasidžiaugti mecha-
nizatorių darbėtumu, atkak-
lumu ir ištverme. Iš 480 ha
vasarojui skirtų dirvų jau
apsėjo beveik 200 hektarų.

Lygia greta kolūkyje vyk-
ta kiti neatidėliotini darbai.
Kratomas ir apariamas meš-
las kukurūzams.

Bulvėms skirta dirva kol-
ūkyje buvo iš rudens patręš-
ta organinėmis ir minerali-
nėmis trąšomis, todėl dabar
mechanizatoriai ją sparčiai
įdirba.

D. Binkys
Rajono Spaudos centro
narys

Neperseniausiai pabilioi ir šventiškai pruojo Anykščių kultūros dienos Panevėžio
mieste. Siame įdomiame ir reikšmingame renginyje dalyvavo geriausios rajono me-
no saviveiklos pajėgos.

G. Pinigio nuotraukoje: panevėžiečiai su duona ir druska ant rajonų ribos pa-
sitinka anykščių delegaciją, vadovaujamą LKP Anykščių rajono komiteto pirmojo
sekretoriaus Jono Pesecho.

Mintys prie sėjamo lauko

(Pasakoja Kurkilių kolūko vyr. agronomas LEONAS KAPUSINSKAS)

Žemdirbys dabar patikrta anksčiau — dar nesuformuotus žemdirbių mūšio būdus. Suprantama, kai žemė atsigauna pavasarį, tu visų rūpestių rūpestingai nei nepamiršai, bet nūr ryto, kad mintys pirmiausia nenuvoktų prie to paties: prie sėjamo lauko.

Nora šios savaitės pradžiai jau buvome pasėję daugiausia trėdalių visų vasarinių grūdinių, tačiau nenuatsakę pastarųjų dienų orai — kiti kartai nebūtinai ko tikėtis po pusdienio — kiek pristabdė beišsėjęs darbu darna. Bet kuomet pasitaiko darbas, paaukštas sąlygos — sėjai komunistas Stasys Leita, Bronius Slaitis ir Juozas Veršulys neturi kada praskalo nusibraiški. Aną dieną vyras sveikintis su savotišku rekordu: per dieną trims sėjamosioms apėjo 30 hektarus laukų. Turint omeny mūšiškes kalbas, toks sėjų darbas natūralus negali būti pagarbos. „Rankas paspausit, ranka ne vien rūpina, — kalbėjo jis. — Dirvos ruošėjama reikia eiti pasakyti, gražiai padėkoti ne minutės nevertantiems gamtos grūdų užpildytų valruojams...“

„Kas tiesa, tai tiesa. Dirvos ruošėjų grandyje stipriai su plačialabiais agregatais darbuojant energingai traktorį žemdirbiui Stasys Bradulis, Vytautas Zakauskas, nuo jų nanorį daug atitiktai ketvirtą vėžrinių valruojanti traktorininkai. Net penkisdešimt hektarų sukalitvuočių dirvų, kai orai

leidžia, amoniakinių vandenų įtengia palręsti mechanizatorius komunistas Virgaudas Kavaliauskas... Gražu patikrėti, kaip dirba vyrai...“

„Pirmuosius Pavirinėtuose išsibarčiusius lengvesnių žemųjų plotelių svizomis apėjim beneš prieš dešimtį dienų. Dabar elies laukia sunkesnės dirvos. Didžiakaimiai, Moliakainiai. Darbu gamtiniai, kad su jais ilgai neužtruktų, tenka gaudyti kiekvieną darbuočių palankią valandą, skersai išilgai išvalkšioti laukus, beieškant sparčiau dirbtinųjų dirvų lopinėlių. Atrankinėta sėjos darbas, žinia, sukelia kai kurių papildomų problemų, bet jo būtinybė neabejojama. Šiandien jis bene geriausiai atsiliepija į visų mūsų bendrą troškimą: kad tik greičiau sėjamųjų rašmenų išrašytų paskutiniųjų dešimtojo penkmečio metų derliui pasiruošusią žemę.“

Beje, apie duoną. Siemet mūsų kolūko žemdirbiai iš kiekvieno grūdinių kultūrų hektaro išpareigojo prikulti po 28,6 cent grūdų. Toks derlius čia nedažnas, tačiau pasiekiamas. Juolab, kad pernai melioratoriai naudotis atidavė arti pusantro šimto hektarų numelioruotų dirvų. Dabar nusaustintų turėsim bene maž visą trečdalią ariamų laukų. Giedriai mintis apie došnesnį hektarą žemdirbiui brandina pirmaklasė, nepriklaistingai išbeiejojama vasarojama sėkla. Gražiu, vėžiu žaliuojanti žemė įsaulin kylančios žemkenčių pasėliai.

Šefai — kolūkiečiams

Jonavos rajono Žemųjų kolūko šefai, elektrikai, santechnikai sugrįžo iš komandiruotės Kauno Spalio 50-mečio dirbinių pibosto gamykloje, kur jie kėlė savo kvalifikaciją. Šefai taip pat padėjo kolūko gyvulininkystės fermose sumontuoti šildymo sistemą, įrengti auto-

matines girdyklas karvėde, suremontuoti kėliojele elektror variklį. Siemet chemikai pagamino ir perdus kolūkiečiams atsarginių dalių traktoriams ir kombainams beveik už tūkstantį rublių, talkininkams per darbuočių.

(ELTA)

Grupė Anykščių sodininkystės tarybinio ūkio medelyno brigados, pirmą laiką į vedžiusios Akėmtojo penkmečio planines uždavitis, dirbančiųjų (iš kairės į dešinę) Bronė Juozelė, Stasė Stanhantienė, brigados vadovas Juozas Petrailis, Bronė Vilkinė, Marytė Raščiuviene, ladvysa Gintuviene. Šis brigados kolektyvas apdovanojtas Lenino garbės raštu.

40 - asis kolektyvo gimtadienis

(Pasakoja „Spartako“ fabriko direktorius M. ROSCENKOVAS)

Mūsų fabrikas Anykščiūse įkurtas neatsitiktinai. Veltinių gamyba nuo seno buvo įprastinis daugelio anykščių amatas. Tarybų valdžios atkūrimo išvakarėse iš šio amato pelnėsi duoną beveik kas antrą mūsų miesto darbininkų šeimą.

Sužinoję, jog žlunga smetoninis režimas, veltinių įmonėlių savininkai nutraukė gamybą, daugiau kaip šimtą žmonių palikdami be darbo. Anykščiūse veikusi kovinga partinė organizacija piktėms darbdavių kėslams davė ryžtingą atkirtį. Įmonėlių įrengimai ir žaliavos buvo nacionalizuotos, o veltinių gamintojai susibūrė į „Vailoko“ artelę — vieną pirmųjų kooperatinių įmonių atgimusiame Tarybų Lietuvoje. Jau pirmas artelės gyvavimo mėnesiais darbininkai įrodė, jog jie sugeba šeiminiškai ir ne biogiau už buvusius savininkus.

Dernų artelės kolektyvo

darbu nutraukė laisvų anipuočių. Dailis jos darbininkų, nespėję pasitraukti į Tarybų Sąjungos gilumą, tapo faktiškai budelių aukomis, kiti buvo išvežti į koncentracijos stovyklas ar priversti slapstytis. Pirmasis artelės pirminkas Nikolajus Saripovas kovesi su grobikais Tarybinės Armijos gretose.

Buvusios artelės tik grivėsius rado jos darbininkai, susirinkę po karo. Netrukus įmonės atkūrimui pradėjo vadovauti demobilizavęs komunistas N. Saripovas. Įvykdami didžiulius sunkumus, žmonės rėmė naujų cechų sienas, montavo iš broškųjų respublikų gaunamus įrengimus. Augo veltinių gamybos apimtys, gerėjo jų kokybė.

Tais įtempiu darbu metais susikūrė ir užsigrūdino artelė, vėliau tapusios fabriku, kolektyvo branduoliu. Šių veteranų tarpe Prusakovų šeima. Fabriko vyr. meist-

rė, Garbės ženkle ordinarne komunistė Christina Prusakova neseniai atšventė darbo fabrike 30-meitį. Tai įgijusi darbininkų pasitikėjimo kolektyvo vadovė, turinti ir racionalizatorių talentų. Daugeį metų atropiai darbuojasi fabrike jos vyvas Ivanas, karšimo mašinų valytojas. Christinos ir Ivano sūnus, jaunas komunistas Ploiras Prusakovas savo jėgas ir energiją skiria fabriko rekonstrukcijai, dirbdamas statybiniuku.

Jau sulaukęs pensininko amžiaus triūsia mūsų fabriko santechnikas Vladislavas Butkevičius, daug kartų savosios profesijos darbininkų tarpe tapęs socialistinio lenktyniavimo nugalėtoju. Ilgus metus įmonėje dirbo jo žmona Julė, o ir šiandien tebesidarbuoja veltinių sutankintoja judvieju dukte Stasė Timofejeva.

Fabriko veteranų tarpe — kasininkė Stasė Kaminskė-

nė, dirbanči Huse pareigose nuo 1944 metų, tais metais nurodė atėjusi į atskuriam metalų artelę pirmoji mūsų komunistė, dabar komunistė jaunuolė, dabar komunistė Valentina Leonova. Po 33 metų fabrike išdirbo Garbės ženkle ordinarne pagrinbės sutankintoja Jelena Samduo, statyba Andrejus Veikinas.

Dešimtis metų dirbė greita, petyti į petį, šie žmonės ir petyti čia nepaminėti jų daugelis čia nepaminėti jų draugų sukūrė fabrike savitarpio pasitikėjimo ir paratarpio atmosferą, kokia būna mos atmosferą, kokia būna daraleje, vieningoje šelmoje. Pastaraisiais dešimtmečiais augo ne vien mūsų fabrikas. Anykščiūse buvo plečiamos senos, kūrėsi naujos įmonės, neretai darbu ir buities sąlygos kitor žmonėms tapdavo lengvesnės, patrauklesnės, negu pas mus. Kartais vienas ar kitas mūsų darbininkas pereidavo į kitą įmonę, bet, žiūrėk, prabėgdavo metai — ir jis pasitildavo dar-

melkai 4 pusl.

Trisdešimt šeši fabriko „Spartakas“ gamybos pirmūnai apdovanoti Lenino garbės raštu V. Lenino atminties 110-ųjų metinių proga. Į tarpe karšimo mašinų operatorė Ona Butkutė, vėlėjas Viktoras Cholinai, veltinių formuotoja Marytė Pakštienė, karšimo mašinų operatorė Valerija Cepokienė, veltinių užsodintoja Vladas Navasinskas. J. Junevičiaus nuotr.

Kad žemė puoštųsi sodais

Na ir kantrybė, na ir užsišpyrimas, sakau, turėtų būti sodininko, kuris ausimany obelį, slyvą ar kriaušaitę iš paprasčiausios sėklukės išsilauginti! Rudenop, kai po vaismedžių pasipila krituolių gruodas, juos išlukšteni, surinktus grūdėlius išdžiovinti ir per žiemą saugai. Balandžio vidury ar pabaigoje sergėti imi, kada sėklukės pasiruos daigelį leisti. Tuo-

met sėji į išpekta, daiginti, o porai lapelių prasikalus, perkeji į sodo lysvę. Čia rasti, nuo piktojų gint. Šitai ir metus, ir antrus, kol prisiartina laikas naujai persodinti, o vasarai atėjus — šį kol kas laukinį sodinuką užakiuoti (įvesti norimą įsilepji). Ir vėl dveji ligi metų, kol dūgelėjęs vaismedis galutinai pasirengs savarankiškai lapoti ir stiebtis.

— Norint, kad žemė kas-

met puoštųsi naujais sodais, turi kažkas ir šituo ligi, kol kas išlisy penkerių metų reikalaujančių darbu užsiminti. — Šyptelėjo Anykščių sodininkystės tarybinio ūkio medelyno brigados vadovas Juozas Petrailis, paskui kiek patylėjęs pridūrė. — Galima apie daug ką sąvoti, bet aš sunkiai įsivaizduoju, jog kada nors automatai ar mašinos įstengs išauginti medelį. Jam dar ilgai reikės žmogaus rankų jautrumo, talento ir patyrimo.

Kad medelinyčiai nestokotų nei vieno, nei kito, manau, puikiai iliustruota mano bioknoto likęs įrašas po pokalbio su ūkio ekonomiste Gindra Matulyte: „Pernai Petrailio brigada realizacijai pateikė 110 tūkstančių naujų vaismedžių sodinukų, ir tuo visais metais pirmą laiką baigė vykdyti dešimtojo penkmečio planines uždavitis“. Kas styp už šį, tegul ir lakoniškų, eilučių? Aš pirmiausia įvelgiu tą per šimtą tūkstančių persitūsi naują obelaitių, kriaušaitių, slyvačių sodą, kuris aną rudėnį nubėrė mūsų gimtinę.

Juozui Petrailiui ir jo brigados žmonėms labai skaičius turėtų priminti, kad buvo darai padirbėta per visus ilgus metus. Žodis „darai“ ištartas ne be reikalo, nes nuo sėjimams grūdų surinkimo iki pardavimui paruoštos obelaitės čia reikėjo nuolatino ir supratingo tu žmonių žvilgsnio, jų rankų pri-

sielimo. Rankų prisilietimo visų labiausiai. Antai, jau už savaitės ar dar greičiau pirmuosius lapelius išleisus sėjimukus — o jų bus virš 300 tūkstančių — brigados moterys pradės perkeldinėti į sodo lysves. Visa darbo mechanizacija — tik tos dvi rankos, ir todėl veteranei Peniai Lebedevaitėi Vandai Korkuzienei bel dar keliolikai brigados moterų teks ne dieną ir ne tris trintis.

Arba štai birželio vidury užgrius kitos, ne vien vidurvasariškai karštos dienos — prieš tris metus sudaigintų sodinukų aktyvumas. Bemaž 200 tūkstančių tų gležnučių medelių šiandien medelyne stiebiasi, ir prie kiekvieno teks žmogaus rankai/prisiesti, įvesti įskiepi, aprišti. Kai kam tai gali pasirodyti alinančiu, monotonišku užsiėmimu, o nereta medelinytė čia randa savo džiaugsmą, pasaulimą. Pirmiausia turi omeny aktyvų Vladą Rozgieną ir riselį Vanda Agalonovą — neatsitiktiniai jų joms pernai tikame profesionaliame konkurse buvo pripažinti pirmoji vieta respublikoje.

Man regis, jeigu pasakysiu, kad sodininkas visą laiką galvoja apie ateitį, nenusikalsčiau teisybei. Ir visai tai kartojasi kiekvieną metų pavasarį, vargą ar rudėnį.

Laimis Vaitoni

G

vojant apie žmones paprasčiau norisi vaizduoti ir tą apsupti, kurioje jie gyvena, veikia. Tuo atveju „Atžalyno“ kolūkių ruošiesi išvysti anykštietiška peizažą — kalvotame, pušynėtame, su nuolatėmis į ramias paupes ar ežerų duburius. Gi ten nieko panašaus... Plyti priemolėtos lygumos, nusileisiančios į vakarus nuo Kavarsko. Okio laukai, nors ir siekia Sventąją, bet guli jie atvirkščiam nuolydume, todėl visi upeliai ar maži upokšniai, užsimergę čia, pašvenčiuose, srūva ne į gretimal tekantį Sventąją, o leidžiasi klaidžiais tarpumikiais, ieškodami kelio į Nevėžį, kuris teka kažin kur ten, už miškų, plokščių tolybių. Taigi, čia Nevėžio baseinas prisivagia arti Sventosios. Tuo naudodamasis žmogus dabar nusemia ir nusemia kažkiek Sventosios vandens, pakelia jį iš slėnio ir čia pat ties Kavarsku nupila, o tas vanduo savitaka „Atžalyno“ kolūkių laukais srūva į vakarus, tolyn nuo savo motinėlių upės. Nėra čia pašvenčių būdingų šilėlių, puntukų, nėra draustinų ir memorialinių vietų, literatūrinių paunksmių, taip būdingų Anykščių kraštui. Bet žmogų čia gyventa nuo seno. Nėra abejonės, ir čia jų ne mažiau dirba, kurti, svajoti ir verkti, kentėti ir geria laukia. Savo krašto praeities vargas paprastose žmonių dainose, audimo rastuo-

se apgondotas. Kraštas šis irgi su sava praeitimi, savo dalia, stetimi. Susipažinti su „Atžalynu“ pasitaikė pernai vasarą, per patį gėlių žydėjimą. Nežūrė, kad ūkio teritorijoje Kavarskas, jo centras yra keli kilometrai į vakarus, naujoje vietoje — Soveniuose. Gyvenvietė taip pat nauja, dar nedidelė, šimtais neskaičiuojami joje apsigyvenę žmonės, išskyla čia administracijos ir kultūros centras, nauji namai, pasodinta ir paauginta medžių, nežūrė, kad aukštumoje — sukurta vandens telkinys. Kiek daug aną saulėtą dieną čia žydėjo gėlių... Nuo gerėjimosi žieduota aplinka visa ir prasidėjo: vaikščiojom, atėbėjome, kad čia per tiek trumpą laiką taip užtikrintai šaknis įleido ir skleistį gerą nuotaiką pradėjo naujas gyvenimas. Sutvarkę neatidėliojamus reikalus prie mūsų prisijungė kolūkių pirmininkas Antanas Zibutis. Tuo malonios pažinties epizodas galėjo ir baigtis. Pirmininkas pasiūlė pasidaryti po ūkio laukus, gamybos centrus, sodynas. Atsisakė agrarinio peizažo toliau... o kartu ir naujas noras ilgai kartu pabūti, išgirsti, suprasti. „Atžalyno“ buvo net aštuoni pirmininkai iki ateinančio A. Zibutis. Tada rajone iš viso dar buvo 62 ūkiai, o „Atžalynas“ toje rikiuotėje 62-asis... Tai vyko prieš tryliką metų. Tada A. Zibutis pirmą kartą savo gy-

venime pabandė čia pirminku ir pasilikti iki šiol. O man nusilaučia dabar, jog visam laikui... „O kaip gi kitaip“ — rodos atsakytų pirmininkas, jeigu pajustų, jog klausimai žiūrėma į ilgą, uolų žmogaus darbą vienoje vietoje. Išties, stebėtis nereikia — ne vienas pirmininkas respublikoje toks. A. Zibutis gyvenimas, kai dabar atsiskleidžia į tą jojo dalį, kuri nugyventa, rodos, būtent turėjo vykti tik čia — kitoks ir būtų negalėjo. Atsekant laiko siūla atgal — visa sklandu: nesimato ty

gaus visuomeniškas būdas. Iniciatyva, matyt, buvo nuširdi, nes technikum A. Zibutis turėjo baigti nors ir stacionare, bet jau išrinktas rajono komjaunimo sekretoriumi. Jam darbe su rajono jaunimu teko žemės ūkio baras. Rodos, ko bereikia — maloni perspektyva jaunam. „O man tas darbas nebuvo prie širdies...“ — prisipažįta dabar A. Zibutis. „Buvo tai tie penkiasdešimtinių metai, kuriuos dabar dažnai pavadiname kukurūzinio entuziazmo laikais. Kaip to laiko komjaunimo darbuotojas,

vas turėjo nedaug žemės, kuriai tačiau uoliai tarnavo, nuo mažens visų darbų, žemdirbio paslapčių išmokydamas Antaną bei kitus tris sūnus... Ir štai dabar čia... Rodos lyg nieko ir nepakito — ir laikai lyg tie gimtinės, ir tie trylikos pirmininko metų rodos nefinia kada prasidėjo...“

Kada buvo sunkiausia, paklausiau pirmininką: atsakė — pradžioje. Kodėl? Atsakė — žmonės ūkve buvo pavargę... Ejo 1967-iejį metai, o žemdirbys čia vis dar gyvenė kažkokį „privalomą“, ne sau duotą gyvenimą. Ir svarbiausia — jis mažai kuo tikėjo. „Ir kol žmonės netikėjo manim, aš irgi mažai laukiau iš savo darbo...“

Klausdamasis šiu žodžių, prisiminiau savo prieš keletą metų Zemaitijoje netoli Zarėnų su kaimo žmogumi pokalbį jo vieniemyje. Jis skundėsi pirmininku. Senas būdamas negauna karvel šieno, jog iš viso niekam nereikalingas, nieko negali prisitaikyti ir kad jau nesą kas galėtų jam padėti. Jis nustebino mano, atrodo, formalų priminimą, kad dar yra kur ieškoti tiesos, kad esanti Tarybų valdžia. Žmogus į mane abejiškai pažvelgė. Paklausiau, na, kaip jis, iš savo nuosaukumos įsivaizduoja Tarybų valdžią. Patylėjęs pasakė — niekai! dabar... Tarybų valdžia tai... pirmininkas!...

Rodis nieko nelaukto žmogus ir nepasakė. O visi pasakė... Kaip dar mes nesuprantame kitą kartą žmogaus, jo doro paprastumo. Nemo-kame jo akimis pamatyti gyvenimą, save. Pirmininkas!... Ne šiaip žmogus jam. Atvirkščiai — vienintelis didelis. Nei jo apėit, nei įsivaizduot ką nors anapus jo

esant... Labai svarbu, nes tūkstantais atvejais tame kaimiškaime gyvenime nesunku, net to nenorint, žmogų nuskriausti. Tarybų valdžios vardui! Kai tuokart pasakojau A. Zibutis, jis pasakė — „rimtas reikalas“, kuris jam ne naujas, tik „pats ji man kažkaip kitaip pasakel...“ Rimas reikalas, patinis!...

Man norėjosi dabar iškuri nors netikėtą žono sūnui, kaip A. Zibutis suartėjo su žmonėmis. Bet kaip? Negi klausi „kaip, pirmininke, dirbi su žmonėmis?“. „Na, pasakys, dirbu: kalbuoju, aiškinuosi, įrodinėju — žodžiu dirbu“. Tuokart nesuradęs kaip prisilinti, iš vis nepaklausiau apie tai.

Pradžioje pora mėnesių. Pasitaikė pro ten keliauti. Nutariau pirmininko netrukdyti. Nesunku juk prakalbinti aukštąjį kaimą. Gal pradedu nuo ko arčiau ir prieiti prie ūkio reikalų. Užklius kaip nors ir pirmininkas, o tada... Aple A. Zibutis pirmtakus žmogus, matyt, norėdamas baigti dar nepradėtą pokalbį, numojo ranka, jog visi jie buvo lengvi pažadams, sunkūs darbams... Na, o Zibutis?.. ar nieko pradėdamas neždėjo? Atsakė, kad pats jis žiūrėjo į jį panašiai kaip ir į ikėjusiuosius, ir nė ne klausė jojo pirmų kalbų. Patylėjęs pridūrė: „panašu, kad nesistengė“. Pasakui „papasakok, kad jam asmeniškai šisai pirmininkas pasidėrė idomus, kai atėjo gandas, jog našlė su keturiomis vaikais V. Gaudikienė stato namą. Greit pastatė, už puse kainos, išsmokėlinai. Nieks nesuabejojo, jog ta šeima labiausiai reikalinga paramos. „Pirmininkas padėjo ir dar ne vienam...“

Jūs dangiau

Amžinas atminimas ir pagarba

Anykščių rajono Traupio apylinkės Taryba, jos vykdomasis komitetas, apylinkės kolūkių partinės ir komjaunimo organizacijos, mokyklų ir kultūros įstaigų darbuotojai didelį dėmesį skiria tarybinių aktyvistų, kovotojų už Tarybų valdžios atkūrimą ir stiprinimą apylinkėje, atminimui įamžinti.

Iš Traupio apylinkės daug žmonių grūmėsi su priešais Didžiojo Tėvynės karo metais, aktyviai prisidėjo kuriant ir stiprinant Tarybų valdžią Traupyje. Daugelis iš jų krito kovoje už šviesią mūsų ateitį Didžiojo Tėvynės karo laikmečiu ar nuo piktadariškų buržuazinių nacionalistų rankų pokario metais.

Dalis kovotojų ir aktyvistų dar ir dabar sėkmingai dirba, kiti jau sulaukė garbingos senatvės ir išėjo į užtarnautą poilsį.

Apylinkėje tapo tradicija kiekvienais metais gegužės 9 dieną ir lapkričio 1 d. pagerbti žuvusius Traupio apylinkės kovotojus ir tarybinius aktyvistus. Traupio aštuonmetės mokyklos pioneriai ir komjaunuoliai sutvarko ir papuošia Traupio kapinėse jų kapus. Žuvusiųjų pagerbimui organizuojame masines eisenas į kapines. Mokiniai neša fakelus, ant žuvusiųjų tarybinių aktyvistų kapų padedami vainikai, gėlės, vyksta mitingai.

1979 metų vasario mėnesį Traupio apylinkės Liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto, Levaniškio ir „Vienybės“ kolūkių partinių organizacijų iniciatyva, Traupio apylinkės ir „Vienybės“ kolūkių administraciniame pastate atidengta memorialinė atminimo lenta Traupio apylinkės Tarybų darbuotojams ir tarybinėms aktyvistams, žuvusiems nuo buržuazinių nacionalistų.

Prie atminimo lentos niekada nevysta gėlės. Jiems pagerbti levanėti tie liaudies

meistrė E. Minclienė išaudė juostą, kurioje išausti žodžiai „Amžinas atminimas žuvusiems“.

Traupio aštuonmetės mokyklos kraštotyros muziejuje yra saugomi žuvusių tarybinių aktyvistų kai kurie asmeniniai daiktai, vaikai, giminių ir artimųjų laiškai ir atsiminimai apie savo tėvus ir artimuosius.

Atlikėnų apylinkės mažajam žemlaidi bežemiškai valstiečiai gerai pažinojo ir gerbė savo kaimo bežemį Adolfą Jaruševičių. Jis už politinius įsitikinimus kelis kartus sėdėjo smetoninio režimo kalėjimuose. Pokario metais A. Jaruševičius buvo išrinktas Alūkėnų apylinkės Tarybos vykdomojo komiteto pirmininku. Jis organizuodavo raudonąsias gurguoles, aiškino valstiečiams apie jų gyvenimo šviesią ateitį. Toks A. Jaruševičiaus aktyvumas nepatiko buožėms ir buržuaziniams nacionalistams, kurie įvairiais būdais grąsino apylinkės Tarybos pirmininkui, rašė laiškėlius, gąsdino mirtimi. Bet Adolfas nepabūgo. Ir štai liaudies priešai įvykdė savo piktus kėslus — jį 1947 m. žiemą A. Jaruševičių kartu su žmona žiauriai nužudo.

1946 m. rugpjūčio 26 d. naujų mokslo metų išvakarėse vietos buržuaziniai nacionalistai nužudė Vaduoklių mokyklos mokytoją — komjaunuolę Oną Blaškevičiūtę. Ji, stovėdama prieš bandito nutaikytą ginklą, neišsivadėjo savo gilių įsitikinimų, reikšdama karštą meilę savo socialistinei Tėvynei. Šios beaimės mokytojos-komjaunolės asmeniniai daiktai dabar saugomi Traupio aštuonmetės mokyklos kraštotyros muziejuje.

rukeltai 4 pusl.

Gegužės 5-oji — Spaudos diena

Mūsų korespondentė

Dauguma anykštėnų pažįsta šią nedidelę, trapios išvaizdos moterį — Zaliuosios aštuonmetės mokyklos direktorę Marytę Sablevičienę. Nuosirdžiai įtaigiai pasakytų jos žodžių ne kartą klausėsi rajono propagandistai, politinformatoriai. Ne kartą ji kalbėjo rajono moterų tarybos konferencijose, pedagogų ir tėvų susirinkimuose. Jos pasakytas žodis plaukė iš pačių širdies gelmių, jaundino sąj, vertė klausytojus susimąstyti.

— Kai einu pro miesto garbės lentą, kur kabo Sablevičienės portretas, visada su didele pagarba pagalvoju apie šią moterį: kiek ji atidavė savo jėgų ir sveikatos rūpesčiams, kad nebūtų apleistų vaikai, kad nebūtų blogais keliais einančių tėvų, — kalbėdamas apie ją kaip Liaudies teismo tarėjų tarybos nepilnamečių sekcijos vadovę sako Liaudies teismo pirmininkas B. Pinelis ir ima pasakoti, kaip ji šiemet lankė Svėdasų apylinkėje gyve-

nančias šeimas, kurios nesugebėjo tinkamai auklėti savo vaikų, kaip paskui sukvietė šiuos tėvus ir vaikus į pokalbį su teisininkais ir mokytojais.

M. Sablevičienė neapsiriboja pedagogės, vietos deputatės, liaudies tarėjos, lektorės veikla. Kai susikaupia daug jaudinančių gyvenimo faktų, ji pasitelkia pačią didžiausią rajono auditoriją — laikraščio skaitytojus ir juos įtraukia į bendrus rūpesčius, užkrečia kovingų nerimu. Praėjusiais metais

M. Sablevičienė „Kolektyvinio darbo“ 20-tame numeryje išspausdinusį straipsnį „Jaunimo auklėjimas — visų rūpestis“, pakvietė tėvus, mokytojus, jaunimą, visus skaitytojus pasidalyti mintimis, kurios rūpi, kurios jaudina. Skaitytojai gyvai atsiliepė. Laikraščio redakcija gavo daug laiškų M. Sablevičienės pasiūlyta tema, išsivystė idomus, diskutuojantis pokalbis.

Nors pokalbis jau senokai užbaigtas, tačiau tartum jo tęsinys — dabar kas mėnesį laikraštyje pasirodo LTR pedagogų draugijos Anykščių rajono skyriaus ruošiami tematiniai laikraščio puslapiai „Mokykla, šeima, visuomenė“. Ir šiuose puslapiuose neretai skaitome mokytojos kovingai, su publicisto aistra išskirtą didelį susirūpinimą, kad į vaiko širdelės nebūtų sėjami blogio daigai, kad vaikystėje jie gautų tvirtą asmenybės dorovinį pagrindą, į kurį galėtų remtis per visą gyvenimą.

Gražus žmogus, gyvenantis rūpestiu dėl kitų žmonių laimės ir ypą dėl to, kurle auga, bresta, kurie ateina pakeisti mūsų.

Artėjančios Spaudos dienos proga mūsų korespondentė M. Sablevičienė, o kartu ir visiems redakcijos talkininkams linkime neblėstantios energijos, kūrybinio polėkio, didelės sėkmės visuose darbuose.

M. Telksnytė
Redakcijos laiško skyriaus vedėja

J. Juncėvičiaus nuotraukoje: patyrusi pedagogė, aktyvi mūsų laikraščio neatalinė korespondentė M. Sablevičienė.

KOLEKTYVINIS
DARBAS

40 - sis kolektyvo gimtadienis

Amžinas atminimas ir pagarba

Atkeltis į praeitį

Atkeltis į praeitį

nuo sportinio kolektyvo. Ne vienas iš augusių ir pasiryžusių kitiems kitiems ir užsienietis.

Dauguma fabriko veteranų, jų tarpe Christina Prusakov, Jolanta Samsonova, Jevdija Girelskaja, Viktoras Cholin, Vala Cepokienė, yra nuolatini jaunimo globotojai. Išmokę daug jaunų darbininkų mokyti, valdyti techniką. Todėl fabrike auga išsilavinusi, kvalifikuota, pareiginga jaunoji darbininkų karta. Iš jų tarpo norėčiau paminėti techninio veltinio išklotą Tatjaną Trusovą, veltinių markiukočių Nijolę Ramanauskaitę, veltinių poruotelių Lidiją Trofimovą, stetybininkę Piotra Prusakovą.

Fabriko įkūrimo 40-mečio jubiliejų mūsų kolektyvas sutinka gražiais darbo laimėjimais. Sėkmingai įvykė praėjusių metų gamybos uždavimai. Šių metų pirmąjį ketvirtį sportinio kolektyvo uždavimai, viršydami planą, numatyti produkcijos gamybos ir realizavimo apimtį atitinkamai 1,8 ir 3,1 procentais. Pirmos rūšies veltinės avalynės gamybos uždavimai per šį laikotarpį viršijome 3,1 procentu. Sušaukime nemažą žaliavų, natūralios vilnos sunaudojome beveik 13 proc. mažiau, negu buvo numatyta ketvirtio planu.

Fabrikas dabar pergyvena

antrąjį rekonstrukcijos laikotarpį, kai visuose cehuose pereinama prie kompleksinio gamybos mechanizavimo. Šiame pagerinamos visų jame trisiančių žmonių darbo sąlygos. Jau stoji rikiuotės naujas erdvus veltinio cehas, dabar jame ruošiamasi montuoti antrąjį konvejerinės džiovyklos eilę. Siemai buvo atiduotas eksploatacijon naujas karšimo formavimo cehas, jame montuojamos Lenkijoje pagamintos modernios karšimo mašinos.

Atleinančių penkmetį fabriko rekonstrukcija bus užbaigta. Išdegus naują techniką, pažangią technologiją, kasmet vis daugiau gaminsime dailios, patvarios avalynės. Jau dabar prekybos organizacijos pagelbėja įsigyti kuo daugiau mūsų gaminių vaikų „Meškeluko“ markės veltinių. Respublikos Lengvosios pramonės ministerijos projektavimo - konstravimo biuras „Punktas“ baigia ruošti fabriko interjero sutvarkymo ir teritorijos apželdinimo projektą. Jį įgyvendinus, jau artimiausiu metu išsilaus į darbą sportinio kolektyvo organizacija.

Su laukiam brandaus amžiaus, mūsų kolektyvas pasiryžęs atkelti naujų darbo pergalių. Ryžto, atkaklumo, įgyvendinanti naujus uždavimus, mes semiamės iš darbo veteranų gražių tradicijų.

Traupio miestelio kapinėse yra nežinomo kario kapas. Šis kapas, kaip ir visų žuvusių tarybinių aktyvistų kapas, prižiūri ir puošia Traupio aštuonmetės mokyklos mokiniai. Ant nežinomo kario kapo dabar pastatytas kuklus paminklas.

Štai ką papasakojo Traupio miestelio gyventojas senukas S. Janulis apie nežinomą karį, kuris žuvo prie Traupio miestelio.

1943 m. gegužės 3 d. per Traupio miestelį ėjo visai sūlyses, pabėgęs iš vokiečių stovyklos tarybinis karys. Tuo metu miestelyje šeimininkavo gili vokiečių okupantų pakalikai baltarusiai Vl. Jurevičius, J. Micevičius, A. Augustinavičius, P. Kliau-

ys ir kiti. Jie sulaukė tarybinių karo belaisvių ir nužudė netoli Traupio. Nužudytos belaisvių lavonų pakasė baėjo. Išvadavus Traupį iš vokiečių okupantų, miestelio gyventojai surado, kur buvo palaidotas tarybinis karys, ir jo palaikus perkėlė į Traupio kapines.

Pokario metais Traupio apylinkės valstiečiai, nebijdami buržuazinių nacionalistų žveriskumo, grasinimų ir žudymų, giliai tikėjo Tarybų valdžios pergale.

Dauguma apylinkės valstiečių laisvanoriškai stoji kolektyviniuose ūkiuose. Alūkėnų kaime susikūrė „Atleties“ kolūkis (dabartinio Levaniško kolūkio ribose). Alūkėnų kaimo valstiečiai šio kolūkio pirmininku išsirinko mažametį valstietį Joną Sileiką. Jam vadovaujant kolūkis pradėjo stiprėti. Valstiečių

kolektyvinio darbo pastiekti rezultatai daugino buržuazinius nacionalistus. Nors jų gyvenimo dienos buvo jau suskaitytos, tačiau laisvą savo pralaimėjimą. Jie buvo vokiečių aršūs, slėgėsi visais kėnki darbo liaudžiai.

1952 m. pavasario sėjos metu buržuaziniai nacionalistai įvykdė vieną iš liauraisiu nusikaltimų Traupio apylinkėje. Išžudė visą Alūkėnų kaimo „Atleties“ kolūkio pirmininko šeimą — penkis asmenis. Niekas nekaltus žmones. Banditų žvėrys nepagalėjo nei jo vaikų, nei beveik 80 metų senelio. Lydėjo kaimo penkis karatus: kolūkio pirmininką Joną Sileiką, gimusį 1912 m., jo žmona Ona Sileikienė, gimusia 1918 m., jų sūnų Antaną, gimusį 1944 m., sūnų Vytautą, gimusį 1947 m., tėvą Praną Sileiką, gimusį 1875 metais.

Dabar kartu su žuvusių tarybinių aktyvistų pavarde mūsų atminimo lentoje įamžinta ir J. Sileikos pavarde. Sileikų šeimos tragedija atminti Traupio kapinėse ant jų kapo pastatytas paminklas — antkapis.

Traupio apylinkės Tarybos vykdomajame komitete yra saugomas albumas, kuriame sudėtos visų apylinkės Didžiojo Tėvynės karo veteranų nuotraukos ir trumpos autobiografijos.

Apylinkės mokyklose, kultūros namuose dažnai organizuojami susitikimai su Didžiojo Tėvynės karo veteranais, kovotojais už Tarybų valdžios kūrimą, su buvusiais liaudies gynėjais ir tarybinių partizanų ryšininkais. Turi ką papasakoti mokiniai ir jaunimui Didžiojo Tėvynės karo veteranai, Levaniško kolūkio pirmininkas.

SPORTAS

Sėkmingas jaunųjų lebiutas

Vilniuje tik ke baigę Vilniaus zonos radijo daugiaakos varžybas. Jose dalyvavo Anykščių rajono viena moterų ir du jaunų komandos. Komandinėje įskaitoje pirmąsias vietas iškovojo vilniečiai. Anykštinams atiteko antroji, o mūsų žaidėjams — antroji ir trečioji vietos.

Individually įskaitoje gerai pasirodė anykštinai Andrius Zurevičius ir Saulius Umbrasas, pirmasis — Anykščių II, antrasis — J. Bilūno vidurinių mokyklų aštuntokai. Jie zonos varžybose tarp iškovoję atitinkamai III ir IV vietas, aplenke ne vieną vyresnį varžovą. Abu tokiose varžybose dalyvavo pirma karta, iki tol nebuvo susipažinę su šiose namuose radijo stoteliu. Galima tikėtis, jog ateityje šie vaikiniai sukaups didesnę patirtimą, pasteks dar geresnių rezultatų.

Motery tarpe anykštinės Dailė Dilytė ir Irena Burneikaitė atiteko IV ir V vietas.

Sėkmingai pasirodė anykštinės šių varžybų orientacijoje rungtyje. Čia visos pirmosios keturios vietos vaikinių tarpe atiteko mūsų žaidėjams — E. Adamoniui, S. Umbrasui, V. Adamoniui ir A. Zurevičiui.

D. Binkys

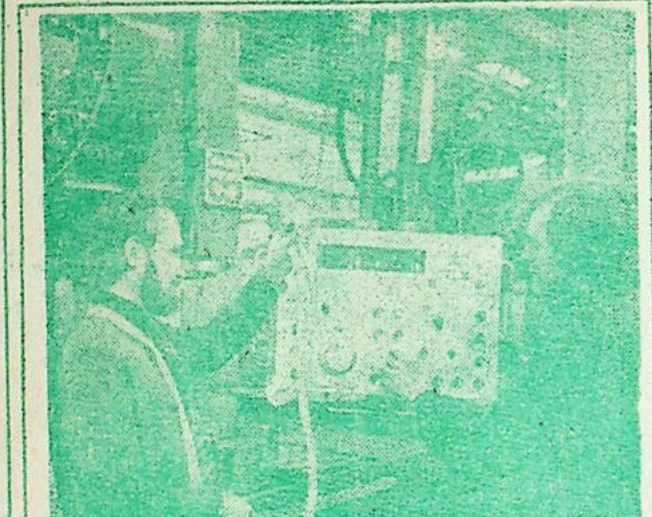
Sachmatininkų varžybos

Populiarinanti šachkų bei šachmatų sportą, kelianti sportininkų meistriškumą, ruošianti respublikinėms varžyboms, jau keletas metų rajono kūno kultūros ir sporto komitetas kartu su Namų valdyba organizuoja asmenines Anykščių miesto šachkų bei šachmatų pirmenybes. Šių metų šachmatininkų varžybos vyko ratų sistema tarpusavyje susitinkant po du kartus. Nugalėtojų vardą pelnė Anykščių autobusų stoties viršininkas V. Veršulis, antrąjį bei trečiąją vietas palikęs „Anykščių vyno“ darbuotojas A. Tytelis ir A. Partitovai.

Sachmatininkai varžėsi dviejose grupėse. Pirmoje grupėje nugalėtojų vardą iškovojo J. Bilūno vidurinės mokyklos mokytojas J. Juknevičius. Antra vieta atiteko „Lietuvos žemės ūkio technika“ rajoninio susivienijimo darbuotojui A. Serbentui. Trečia — Staškūniškio aštuonmetės mokyklos direktoriui M. Kancerevičiui. Antroje grupėje nugalėtojų vardas buvo pripažintas Lėnos alaus kombinato automatinės inžinerijos darbuotojui V. Zekoniui. Antrą vietą pelnė Anykščių taupomosios kasos buhalteris-revizorius V. Balčiūnas. Trečią vietą — susivienijimo „Anykščių vynos“ darbo užmokesčio skyriaus ekonomistė G. Odminienė.

Šių varžybų nugalėtojams bei prizinkams buvo įleisti apdovanojimai.

R. Kastečka

Vilniaus „Komunara“ staklių gamykloje baigtos montuoti staklės su programiniu valdymu. Įvedus specialią perforuotą, staklės pačios parenka darbo režimą. Šiomis staklėmis bus apdorojami staklių korpusai, joms galima frezuoti, grežti, lankinti.

NUOTRAUKOJE: į stakles įveda programą (iš kairės) inžinerius technologas V. Kaganovskis ir vyresnysis staklių boro meistras V. Šaičėna.

A. Sabaliausko (ELTA) nuotr.

Nuosirdžius užuojautos žodžius reiškia mokytojai VALEI NAVIKIENEI, netekus brangaus žmogaus — mamytės. R. Varaskevičiūtė, A. Gadliauskienė, B. ir B. Sirvydžiai, M. ir G. Parnavai

VALEI NAVIKIENEI Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimai mamytei, nuosirdžią užuojautą reiškia Bagdonai, Meškauskai, Zemalčiai, Burneikiai.

GENUTEI PALUBINSKIENEI Tegu nuosirdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, tragiškai mirus mylimam vyrui. Anykščių vaikų lopšelio-darželio Nr. 2 darbuotojų kolektyvas

PALUBINSKUI SEIMAI Gilaus liūdesio valandą, tragiškai mirus mylimam sūnui ALVYDUI, nuosirdžią užuojautą reiškia Cerniachovskio kolūkio Katlerių brigados kolūkiečiai.

Nuosirdžiai užjaučiame VLADĄ DIMONIENĘ, mylimai mamytei mirus. „Svyturio“ kolūkio kiaušinių fermos darbuotojai

Dėl ALVYDO PALUBINSKO tragiškos mirties reiškia nuosirdžią užuojautą velionio šeimai ir artimiesiems. LTSR Medžiotojų ir žvejų draugijos Anykščių skyriaus valdybos nariai ir ūkio darbuotojai

JONUI VILDZIONUI Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimai mamytei, nuosirdžią užuojautą reiškia „Gintaro“ kolūkio valdyba, pirminė partinė ir profsąjunginė organizacijos.

Sekantis „Kolektyvinio darbo“ numeris išeis gegužės 6 dieną.

Redaktorius ST. VINCIUNAS

Anykščių statybinių medžiagų kombinatui reikalingi: vyr. buhalterio pavaduotojas ir vyresnioji buhalterė medžiagų apskaitai. Vikonijų cechui — mechanikas, meistras, šaltkalviai, įvairių profesijų darbininkai. Rubikijų cechui — įvairių profesijų darbininkai. Aprūpinama gyvenamuoju plotu. Kreiptis į cechų viršininkus vietose arba į SMK kadry skyrių, telefonas 5-19-72. Administracija

Tragiškai mirus ALVYDUI PALUBINSKUI, reiškia nuosirdžią užuojautą velionio tėvams, žmonai, dukrelei ir artimiesiems. J. ir J. Kvietinskai, A. ir P. Strazdai, L. ir V. Karalčiai, S. ir A. Navickai

Nepaguodžiamo skausmo valandą, tragiškai mirus ALVYDUI PALUBINSKUI, nuosirdžią užjaučiame žmoną GENUTEI ir dukrelę RAMUNĘ, bei artimuosius. V. ir V. K. ir M. D. ir A. Sarskai

JULIJAI VARNIENEI Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimai mamytei, nuosirdžią užuojautą reiškia BGAK administracija ir profsąjunginė organizacija.

Nuosirdžiai užjaučiame mokytoją VALE NAVIKIENĘ, mirus mylimai mamytei. Anykščių II-os vidurinės mokyklos IIIb klasės mokiniai ir jų tėveliai

VALENTINUI JUODVALKIUI Netekus brangiausio žmogaus — mamytės, nuosirdžiai Tave užjaučia Buvę klasės draugai.

JULIJAI VARNIENEI Tegu nuosirdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mirus mylimai mamytei. BGAK šluvyklos darbuotojų kolektyvas

ADOMUI PANKEVICIUI Dėl mylimos mamytės mirties reiškia nuosirdžią užuojautą. „Aukštakalnių“ kolūkio vairuotojai ir mechanizatoriai

JULEI ir ANTANUI MATUKAMS Gilaus liūdesio valandą, staiga mirus mylimai dukrai STEPUTEI, nuosirdžią užuojautą reiškia V. ir V. Plvoriūnai.

Rinko Panevėžio spaustuve. Anykščių skyrius, Pergalės 36. Spaudė Ukmergės spaustuve, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Indeksas 57262. Išleista antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.186 Užsak. Nr. 601